

disse skulde udbetales, kunde det frygtes, at selv det store Beløb, der kommer i Statskassen ved den overordentlige Indkomstskat, ikke vilde slaa til. Paa den anden Side kunde man ogsaa tænke sig den Mulighed, at disse Statsbeviser atter fornyedes for den Løbetid, man kunde blive enig om. Men som jeg har tilladt mig at sige i Folketinget, er den Foranstaltning, som jeg her foreslaar, dog nærmest at betragte som en Sikringsforanstaltning, en Forsigtighedsforanstaltning for den kommende Tid, idet ingen kan vide noget om, hvor stor en Udgift der vil komme til at paahvile Statskassen, og paa den anden Side heller ikke kan vide, om den Indtægt, vi paaregner i Øjeblikket, vil indgaa. Man kan overfor dette naturligvis gøre meget pessimistiske Betragtninger gældende, og saadanne er ogsaa ved forskellige Løjligheder gjort gældende i det andet Ting, hvor man har diskuteret Statens Status og finansielle Stilling. Jeg er i og for sig ikke utilbøjelig til at dele selv det værste Sørtsyn paa de Forhold, der kan komme, de Vanskeligheder, der kan opstaa, de Byrder, som Verdenskrigen nu ogsaa paalægger et neutralt Land, men jeg vil dog mene, at det heller ikke kan nytte at se det alt for sort, saa længe det ikke har vist sig at være af en mere gennemgribende Art, end det i Øjeblikket har. Indtægten er jo endnu indtil Dato gaaet meget rigeligt ind, og vi har kunnet overkomme Udgiften. Men det at have en stærk Kassebeholdning stiller dog Staten saaledes, at man ikke behøver at frygte det forudseelige og kan være nogenlunde belavet paa det uforudseelige. For mig har det staaet saaledes, at Forsigtighed er en Nødvendighed, men ved at vise denne Forsigtighed nu stiller vi os paa en Maade, hvorved vi kan afbøde den kommende Tids Vanskelighed. Og skulde det vise sig, at Verdenskrigen standsede, forinden man i Øjeblikket venter det, men saa hurtigt, som man haaber det, vil et Laan af denne Størrelse komme os til Hjælp ved at tilvejebringe en Kassebeholdning, som det er nødvendigt for os at have, og som kan lægge Grunden til en Reservefond, som i høj Grad tiltrænges til kommende Tider. Ikke mindst naar man kan forudse i den kommende Tid langt regnet, at der skal afbetales saa store Statslaan som dem, vi for Tiden gør, vil det være af den allerstørste Betydning, at Staten har en Reservefond at ligge med, som betyder noget overfor

disse betydelige Beløb. Endelig maa jeg bemærke, at en af Hovedaarsagerne for Finansministeren til i Øjeblikket at foreslaa denne Foranstaltning nu og ikke udskyde den til et senere Tidspunkt, er den ganske simple, at i Øjeblikket kan Pengene forholdsvis let skaffes til Veje og paa Vilkaar, man i alt Fald for Tiden maa anse for gunstige. Ingen kan vide, om den nuværende Pengerigelighed vedvarer. I Gaar kom der Efterretning om, at Diskontoen i Sverige og Norge er gaaet op. Ingen kan vide, om et saadant Laan, naar Tiderne bliver vanskeligere herhjemme, vilde kunne rejses med den forholdsvis Lethed, som det kan rejses nu. Derfor, da, som sagt, Vilkaarene er efter Omstændighederne gunstige, og da Pengene kan skaffes til Veje, og da det er af yderste Vigtighed, at Staten gædder sin Kasse for den kommende Tid, tillader jeg mig at opfordre det høje Lands ting til at slutte sig til dette Lovforslag, saaledes som Folketinget har sluttet sig dertil, med meget kort Frist og enstemmigt.

Piper: De Motiver, som den højtærede Finansminister har fremført som Grundlag for det fremsatte Lovforslag, kan vi godkende, og da de Betingelser, hvorunder Laanet er afsluttet, heller ikke ses at give Anledning til Betænkelighed, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Dalsgaard: Ogsaa det Parti, jeg tilhører, kan tiltræde det foreliggende Lovforslag i den Skikkelse, hvori det foreligger. Heldigvis er Statskassen, som den højtærede Finansminister oplyste, ikke just i nogen Nødstilstand for Penge, men da der nu kan laanes paa efter Omstændighederne ret gunstige Vilkaar, og da Fremtiden er saa overordentlig usikker i alle Henseender baade med Hensyn til, hvor længe Pengerigeligheden kan være, og med Hensyn til de Udgifter og Indtægter, der kan komme til at paavirke Statskassens Forhold, finder jeg det forsigtigt og klogt nu at benytte sig af Forholdene og sikre sig, at Statens Finanser dog kan være i en nogenlunde god Orden i den nærmeste Fremtid. Jeg finder det saa meget mere rigtigt, at vi nu optager et saadant Laan, som vi, som den højtærede Finansminister nævnede, i Februar og April næste Aar skal udbetale 40 Mill. Kr. af tidligere stiftede Laan. Det gør jo ogsaa, at det meget store Beløb, 75 Mill. Kr., ikke ser slet saa afskrækkende ud, som det ellers vilde, idet Tanken er, at vi skal benytte